

Črna, ogromna razbojniška ladja pa leži še vedno nepremično ob bregu. Na krovu spi vseh petero črnih, kosmatih razbojnikov: ne vidijo nič in ne slišijo nič.

Jurko odpre škatlico, spet použije dve kroglici in pravi:

»En, dva, tri,
tako naj se zgodi:
naj bom orjak,
razbojnikom enak!«

In že raste, raste, raste, v višino in v širino, da je velik kot zvonik in močan kot tisoč mož. S svojim hrbtom zastre solnce, se zasmeje, pa se zdi, da je zagrmelo. Pihne v črno razbojniško barko, pa se razbojniki zbude in planejo na noge, kajti zdi se jim, da besni strašen vihar. Jurko pa prime vsakega posebej s palcem in kazalcem in jih postavi na otok, z drugo roko pa stre črno razbojniško ladjo kot piškav oreh.

Razbojniki obsede na otoku in nikamor več ne morejo brez svoje črne barke. Ljudje so imeli poslej mir pred njimi.

Jurko pa naredi tri korake preko otoka in je že pri svoji barčici. Použije kroglico in je spet majhen kot poprej. Mihač Štorkljač pa se postavi ravno in strumno predenj in pozdravi: »Na krovu vse v redu, kapitan!«

»Odrinemo takoj!«

»Prav, kapitan, a prej se okrepčajva.«

Ko se okrepčata, odrineta. Devetdeset devet dni in noči jadrata po morju, devetdesetdeveti dan pa sta na domači obali.

»Zdaj lahko rečem, da sem nekaj doživel,« pravi Jurko in si globoko oddahne. Potem vzame škatlico in použije predzadnjo čudodelno kroglico:

»En, dva, tri,
tako naj se zgodi:
da coper, coper, hudi čar
izgine za vsekdar!«

V Mihaču Štorkljaču pravi rrrrsss! Roki mu omahneta in že sedi nepremično v beli barčici in topo gleda predse. Jurko pa, ki je spet pravi Jurko, stisne barčico pod roko in jo mahne proti domu: mimo bele vasi, skozi temno hosto, preko velikega travnika, do domače hiše, naravnost v izbo stopi, kjer sedi mati in krpa nogavice.

»Hvala Bogu, da si prišel!« si oddahne. »Bala sem se že zate.«

»Pa sem ti tudi nekaj prinesel, mati!« pravi Jurko in ji vtakne v usta zadnjo kroglico. »Zdaj si lahko nekaj želiš, pa se ti izpolni!«

»Želim, da bi vedno ostal pri meni!«

»Ne drži!« pravi Jurko. »Morala bi bila povedati v pesmici.«

Danilo Gorinšek:

Vlak.

*Puh, puh — to je vlak,
vlak tovozen, kot ni vsak,
puh, puh — puha dim,
Mirko vlak je, vozi v Rim.*

*Puh, puh — brez skrbi,
da se vlaku kaj zgodi;
puh, puh — puha dim,
daleč, daleč je še Rim!*

*Puh, puh — čez goré,
čez zelene travnike,
puh, puh — čez ravni
Mirko-vlak drvi, droi.*

*Puh, puh — vlak stoji,
vlak zdaj v postelji leži,
zdaj hudo bolan je vlak,
vlak zdaj pije — čaj gorak.*